



Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

24 octombrie 2013 *

„Trimitere preliminară — Dispariția unui temei juridic al deciziei în discuție în litigiul principal — Lipsa de pertinență a întrebărilor adresate — Nepronunțare asupra fondului”

În cauza C-180/12,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Administrativen sad Sofia-grad (Bulgaria), prin decizia din 4 aprilie 2012, primită de Curte la 16 aprilie 2012, în procedura

Stoilov i Ko EOOD

împotriva

Nachalnik na Mitnitsa Stoliczna,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul M. Ilešić, președinte de cameră, domnii C.G. Fernlund și A. Ó Caoimh (raportor), doamna C. Toader și domnul E. Jarašiūnas, judecători,

avocat general: domnul P. Mengozzi,

grefier: domnul M. Aleksejev, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 11 aprilie 2013,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Stoilov i Ko EOOD, de B. Aleksiev, avocat;
- pentru Nachalnik na Mitnitsa Stoliczna, de N. Yotsova, de D. Yordanova, de Y. Yordanova și de S. Dimitrova, precum și de S. Zlatkov, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de B.-R. Killmann și de D. Roussanov, precum și de L. Bouyon, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 18 iulie 2013,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: bulgara.

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea Nomenclurii combinate pentru anul 2009, care figurează în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun (JO L 256, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 4, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1031/2008 al Comisiei din 19 septembrie 2008 (JO L 291, p. 1, denumită în continuare „NC”), în special a subpozițiilor 5407 61 30 și 6303 92 10 din aceasta, precum și interpretarea Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1791/2006 al Consiliului din 20 noiembrie 2006 (JO L 363, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58, denumit în continuare „Codul vamal”), a principiilor încrederii legitime și autorității de lucru judecat, precum și a articolelor 41 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Stoilov i Ko EOOD (denumită în continuare „Stoilov”), pe de o parte, și Nachalnik na Mitnitsa Stolichna (directorul direcției vamale din Sofia), pe de altă parte, cu privire la clasificarea tarifară a mărfurilor denumite „materiale pentru fabricarea de stururi” provenite din China.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Codul vamal

- 3 În temeiul articolului 68 din Codul vamal, pentru verificarea declarațiilor pe care le-au acceptat în cadrul procedurii „standard”, autoritățile vamale pot:
 - „(a) efectua un control al documentelor care fac obiectul declarației [...];
 - (b) examina mărfurile și [eventual] preleva mostre pentru analize sau pentru verificări detaliate”.
- 4 Articolul 71 din Codul vamal are următorul cuprins:
 - „(1) Rezultatele verificării declarației sunt utilizate în scopul aplicării dispozițiilor care reglementează regimul vamal sub care sunt plasate mărfurile.
 - (2) Atunci când nu s-a procedat la verificarea declarației, dispozițiile menționate la alineatul (1) se aplică pe baza datelor de referință cuprinse în declarație.”
- 5 Potrivit articolului 221 alineatul (1) din Codul vamal, „[d]e îndată ce a fost înscrisă în evidența contabilă, valoarea drepturilor se comunică debitorului în conformitate cu normele corespunzătoare”.
- 6 Articolul 232, care figurează în secțiunea 2, intitulată „Termene și modalități de plată a valorii drepturilor”, din titlul VII capitolul 3 din Codul vamal prevede:
 - „(1) Dacă valoarea drepturilor de achitat nu a fost plătită în termenul prevăzut:
 - (a) autoritățile vamale trebuie să se folosească de toate opțiunile pe care le au în conformitate cu legislația în vigoare, inclusiv executarea, pentru a asigura plata sumei respective.

Pot fi adoptate dispoziții speciale, în conformitate cu procedura comitetului, cu privire la garanții în cadrul regimului de tranzit;

- (b) se percep dobânzi pentru întârzieri în plus față de valoarea drepturilor. Rata dobânzii pentru întârzieri poate fi mai mare decât rata dobânzii pe credit. Ea nu poate fi mai mică decât această rată.

(2) Autoritățile vamale pot renunța la încasarea dobânzilor pentru întârzieri [...]"

- 7 Articolul 243, care figurează în titlul VIII din Codul vamal și este intitulat „Dreptul la acțiune”, are următorul cuprins:

„(1) Orice persoană are dreptul de a introduce o acțiune împotriva deciziilor luate de autoritățile vamale cu privire la aplicarea legislației vamale și care o privesc direct și individual.

[...]

(2) Dreptul de a introduce o acțiune poate fi exercitat:

- (a) inițial, înaintea autorităților vamale [...]
- (b) ulterior, înaintea unui organism independent, care poate fi o autoritate judiciară sau un organism specializat echivalent, în conformitate cu dispozițiile în vigoare în statele membre.”

NC

- 8 Prima parte din NC privește dispoziții preliminare. În cuprinsul acestei părți, în cadrul titlului I, consacrat regulilor generale, secțiunea A, intitulată „Reguli generale pentru interpretarea [NC]”, prevede:

„Clasificarea mărfurilor în [NC] se efectuează în conformitate cu următoarele principii:

1. Enunțul titlurilor secțiunilor, capitolelor sau subcapitolelor este considerat ca având numai o valoare indicativă, clasificarea mărfurilor considerându-se legal determinată atunci când este în concordanță cu textul pozițiilor și notelor de secțiuni și de capitole și, atunci când nu sunt contrare termenilor utilizați în acele poziții și note, după următoarele reguli.
2. (a) Orice referire la un articol de la o poziție determinată acoperă acest articol, chiar incomplet sau nefinit, cu condiția ca acesta să prezinte, ca atare, caracteristicile esențiale ale articolului complet sau finit. Această regulă se aplică și la articolul complet sau finit sau considerat ca atare, în temeiul dispozițiilor precedente, atunci când articolul este prezentat nemontat sau demontat.
- (b) Orice mențiune la un material de la o poziție determinată se referă la acest material fie în stare pură, fie amestecat sau asociat cu alte materiale. De asemenea, orice mențiune la produse dintr-un anumit material se referă la produsele alcătuite în întregime sau parțial din acest material. Clasificarea acestor produse amestecate sau a articolelor asociate se efectuează în conformitate cu principiile enunțate la regula 3.

[...]”

- 9 NC este întemeiată pe sistemul armonizat de descriere și de codificare a mărfurilor elaborat de Organizația Mondială a Comerțului, din care preia pozițiile și subpozițiile cu șase cifre, numai a șaptea și a opta cifră, care formează subdiviziuni, fiind proprii NC. În partea a II-a, intitulată „Tabelul drepturilor”, NC cuprinde o clasificare a mărfurilor pe secțiuni, pe capitole, pe poziții și pe subpoziții.
- 10 Secțiunea XI din NC este intitulată „Materiale textile și articole din aceste materiale”. Nota 7 din secțiunea menționată are următorul cuprins:

„În această secțiune «confectionate» înseamnă:

- (a) articolele decupate în altă formă decât cea pătrată sau dreptunghiulară;
- (b) articolele finite, gata de întrebuințare sau care pot fi folosite după ce au fost separate prin tăierea simplă a firelor de separare, care nu necesită coasere sau altă prelucrare suplimentară, precum cârpele de bucătărie, prosoapele, fețele de masă, basmalele și cuverturile;
- (c) articolele ale căror margini au fost tivite sau rulate prin orice procedeu sau terminate cu franjuri înnodate, obținute din fire aparținând articolului respectiv sau din fire adăugate; cu toate acestea, nu trebuie să fie considerate ca fiind confectionate materialele textile în bucăți, ale căror margini au fost pur și simplu întărite pentru a preveni deșirarea;

[...]”

- 11 Capitolul 54 din NC, care figurează în secțiunea XI și care este intitulat „Filamente sintetice sau artificiale; benzi și forme similare din materiale textile sintetice sau artificiale”, cuprinde printre altele poziția 5407, care indică „[ț]esături din fire de filamente sintetice, inclusiv țesăturile obținute din produsele de la poziția 5404”. Această poziție cuprinde printre altele categoria „[a]lte țesături, care conțin minimum 85 % din greutate filamente din poliester”, care include printre altele subpoziția 5407 61 referitoare la „[a]lte țesături [c]are conțin minimum 85 % din greutate filamente netexturate din poliester”. Această subpoziție cuprinde ea însăși printre altele subpoziția 5407 61 30, a cărei formulare este „[v]opsite”.
- 12 Subcapitolul I, intitulat „Alte articole textile confectionate”, care figurează în secțiunea XI capitolul 63 din NC, cuprinde printre altele poziția 6303, care indică „[t]ransperante, perdele și storuri de interior; draperii și garnituri de pat”. Această poziție este împărțită în două categorii, „tricotate sau croșetate” și „altele”. Această din urmă categorie cuprinde printre altele subpoziția 6303 92, având formularea „din fibre sintetice”. Această subpoziție este la rândul său divizată în două subpoziții, 6303 92 10 și 6303 92 90, care sunt formulate „nețesute” și, respectiv, „altele”.

Dreptul bulgar

- 13 Articolul 34 al treilea paragraf din Codul de procedură administrativă (Administrativnoprotsesualen kodeks) prevede că „administrația garantează părților posibilitatea de a formula observații cu privire la probele colectate, precum și cu privire la susținerile formulate, într-un termen determinat care nu poate depăși șapte zile. Părțile pot prezenta în scris cereri și obiecții”.
- 14 Potrivit articolului 35 din acest cod, actul administrativ individual este emis după clarificarea faptelor și a împrejurărilor pertinente examinate și după analizarea explicațiilor și a obiecțiilor formulate, după caz, de cetățeni sau de organisme în cauză.

- 15 Potrivit articolului 179 alineatul 1 din Codul de procedură civilă (Grazhdanski protsesualen kodeks, denumit în continuare „GPK”), un document oficial, întocmit de un funcționar în cadrul funcțiilor sale și conform cerințelor de formă și modalităților impuse, constituie o probă a declarațiilor făcute în prezența sa și a actelor efectuate de acesta sau în prezența sa.
- 16 În temeiul articolului 297 din GPK, o hotărâre care produce efecte este obligatorie pentru instanța care a emis-o, precum și pentru orice altă instanță sau autoritate administrativă.
- 17 Potrivit articolului 302 din GPK, o decizie a instanței administrative care produce efecte este obligatorie pentru instanța civilă în ceea ce privește validitatea și legalitatea actului administrativ.
- 18 Conform articolului 211 primul paragraf din Codul vamal (Zakon na mitnitsite, denumit în continuare „ZM”), atunci când cuantumul taxelor nu a fost achitat în termenul acordat, autoritățile vamale utilizează toate posibilitățile pe care le acordă acestora legea menționată sau orice altă dispoziție juridică, pentru a asigura plata cuantumului menționat, inclusiv adoptarea unor acte administrative de executare.
- 19 Potrivit articolului 211a din ZM, „[d]eciziile de executare silită a creanțelor publice ale statului sunt acte administrative individuale emise de directorul biroului vamal în a cărei arie geografică de competență a luat naștere datoria neachitată în termen; aceste acte constată exigibilitatea datoriilor vamale și a altor datorii publice”.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 20 Prin declarația vamală depusă la 8 ianuarie 2009, Stoilov a declarat „materiale pentru confecționarea de stori” la subpoziția 6303 92 10 din NC. Au fost calculate și plătite taxe vamale în cuantum de 7 598,56 leva bulgărești (BGN) și o taxă pe valoarea adăugată în cuantum de 23 544,53 BGN.
- 21 În vederea verificării acestei declarații, autoritățile vamale au efectuat, la 9 ianuarie 2009, o analiză a unor mostre în laborator, care a făcut obiectul unui proces-verbal.
- 22 Ținând seama de analiza laboratorului vămii, aceste autorități au estimat că bunurile vizate de declarația menționată nu puteau fi clasificate în capitolul 63 din NC. Din examinare ar rezulta că aceste bunuri ar îndeplini condițiile pentru a fi clasificate în capitolul 54 din NC și mai precis la subpoziția 5407 61 30.
- 23 În aceste condiții, la 27 aprilie 2009, Nachalnik na Mitnitsa Stolichna a notificat Stoilov o decizie (denumită în continuare „decizia de notificare”) prin care bunurile vizate de declarația vamală din 8 ianuarie 2009 erau clasificate la subpoziția indicată și care a determinat o majorare a nivelului taxelor vamale de la 6,5 % la 8 % și aplicarea unei taxe antidumping definitive de 74,8 % în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1487/2005 al Consiliului din 12 septembrie 2005 de instituire a unui drept antidumping definitiv și de percepere definitivă a dreptului provizoriu instituit asupra importurilor anumitor țesături finite din filamente de poliester originare din Republica Populară Chineză (JO L 240, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 43, p. 12), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1087/2007 al Consiliului din 18 septembrie 2007 (JO L 246, p. 1).
- 24 În temeiul acestei decizii, s-a acordat Stoilov un termen de șapte zile pentru a plăti din proprie inițiativă creanțe publice în cuantum de 1 211,37 BGN cu titlu de taxe vamale, de 82 372,82 BGN cu titlu de taxe antidumping și de 16 716,84 BGN cu titlu de taxă pe valoarea adăugată.
- 25 Stoilov a formulat recurs grațios la autoritățile administrative împotriva deciziei menționate, iar ulterior a sesizat Administrativen sad Sofia-grad (Tribunalul Administrativ Sofia).

- 26 Între timp, întrucât Stoilov nu a achitat în termenul stabilit sumele indicate în decizia de notificare, Nachalnik na Mitnitsa Stolichna a emis Decizia nr. 13 de executare silită a creanțelor statului din 7 august 2009 (denumită în continuare „decizia de executare”).
- 27 La 11 septembrie 2009, Stoilov a formulat o plângere administrativă împotriva acestei din urmă decizii, solicitând dispunerea efectuării unei expertize independente cu privire la clasificarea mărfurilor supuse taxelor. În lipsa unui răspuns în termen, la 7 octombrie 2009, Stoilov a sesizat direct Administrativen sad Sofia-grad cu acțiunea principală.
- 28 La 14 octombrie 2009, autoritatea administrativă superioară, și anume directorul regional al vămilor, a respins plângerea administrativă introdusă la 11 septembrie 2009 și a refuzat realizarea expertizei solicitate.
- 29 Prin hotărârea din 30 decembrie 2010, Administrativen sad Sofia-grad a menținut decizia de notificare.
- 30 Stoilov a formulat recurs împotriva acestei din urmă hotărâri la Varhoven administrativen sad (Curtea Administrativă Supremă), care continua să fie sesizată la data adresării prezentei decizii de trimitere preliminară.
- 31 Potrivit Administrativen sad Sofia-grad, cele două posibilități de clasificare a mărfurilor în discuție în litigiul principal sunt capitolele 54 și 63 din NC. Pentru a le diferenția, ar trebui interpretată noțiunea „articol confecționat” în sensul notei 7 din capitolul 63 menționat, precum și noțiunea „țesătură”, vizată la subpoziția 5407 61 30 din NC.
- 32 În plus, ar trebui apreciat dacă, ținând seama de tratamentul altor cinci declarații vamale, pentru mărfuri precum cele în discuție în litigiul principal, depuse de Stoilov atât înainte, cât și după depunerea declarației în litigiu, această societate poate invoca principiul încrederii legitime pentru a obține clasificarea mărfurilor în discuție în litigiul principal la poziția tarifară 6303 92 10.
- 33 Pe de altă parte, amintind că această din urmă declarație s-a aflat la originea a două proceduri naționale distincte privind același aspect de fapt și de drept, instanța de trimitere consideră necesar să adreseze Curții întrebarea care este, în raport cu articolul 243 alineatul (1) din Codul vamal, actul supus căilor de atac.
- 34 În sfârșit, ar trebui să se solicite interpretarea articolelor 41 și 47 din cartă.
- 35 În aceste condiții, Administrativen sad Sofia-grad a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Marfa[, și anume] benzi de material neșesut sub formă de rulouri destinate confecționării de storuri de interior –, în scopul clasificării tarifare conform [NC], trebuie clasificată în funcție de caracteristicile mărfii ca «țesătură» la poziția tarifară NC 5407 61 30 sau în funcție de utilizarea sa unică – pentru storuri de interior – la poziția tarifară NC 6303 92 10, ținând seama de următoarele:
- a) noțiunea «articole confecționate», în sensul notei 7 din capitolul 63[, intitulat] «Alte articole textile confecționate; seturi; îmbrăcăminte purtată sau uzată și articole textile purtate sau uzate; zdrențe»), din secțiunea XI[, intitulată] «Materiale textile și articole din aceste materiale» din [NC], interpretată în coroborare cu punctul 2 litera (a) din Regulile generale ale NC cu privire la noțiunea «articol incomplet sau nefinit» și având în vedere cazul amintit la litera (c) din nota menționată, caracteristicile articolului care face obiectul litigiului, precum și posibilitatea ca din acest articol să se confecționeze un singur produs finit;

- b) aspectul că noțiunea «țesătură», conform capitolului 54 subpoziția 5407 61 30 din [NC], cuprinde și benzi de material, care, la fel ca produsul finit, care reprezintă scopul lor exclusiv de utilizare – storiuri de interior –, sunt prevăzute cu margini întărite pe lungime, având în vedere și faptul că acest produs final este prevăzut în mod expres la subpoziția 6303 92 10 din NC?
- 2) Se poate considera în mod rezonabil că în persoana declarantului vamal, care are și calitatea de persoană plătitoare de taxe vamale ca urmare a importului de mărfuri, s-a născut încrederea legitimă în ceea ce privește clasificarea tarifară a mărfii și că, în conformitate cu articolul 71 alineatul (2) din [Codul vamal], precum și ținând seama de principiul încrederii legitime, trebuie aplicată poziția tarifară a mărfii indicată în declarația vamală în cazul în care, potrivit situației de fapt din acțiunea principală, la momentul depunerii declarației vamale existau următoarele împrejurări:
- a) în privința unei declarații vamale depuse anterior cu privire la mărfuri identice, care aveau aceeași poziție tarifară, autoritățile vamale nu au prelevat eşantioane în urma unui control al mărfii reținut într-un proces-verbal, inclusiv în urma unui control privind clasificarea tarifară, astfel încât s-a tras concluzia că marfa corespundea datelor din declarație;
- b) nu a fost efectuat niciun control ulterior acordării liberului de vamă pentru alte cinci declarații vamale pentru mărfuri identice cu aceeași poziție tarifară care au fost depuse de asemenea anterior, mai exact înainte și după data întocmirii procesului-verbal privind controlul vamal în care s-a constatat că poziția tarifară este corectă?
- 3) În ceea ce privește respectarea principiului autorității de lucru judecat, articolul 243 alineatul (1) din [Codul vamal] trebuie interpretat în sensul că dreptul la acțiune există în privința actului menționat la articolul 232 alineatul (1) litera (a) din acest cod numai în cazul în care actul indicat a fost adoptat în urma depășirii termenului de plată și prin respectivul act se stabilește concomitent și cuantumul taxelor la import, iar actul, în temeiul dreptului național al statului membru, constituie titlu executoriu pentru încasarea taxelor vamale?
- 4) Articolul 41 alineatul (2) litera (a) și articolul 47 din [cartă] trebuie interpretate în sensul că, în cazul în care, la cererea de administrare a probei cu expertiză independentă, formulată de debitor după ce a primit notificarea prevăzută la articolul 221 alineatul (1) din [Codul vamal], autoritatea vamală nu răspunde în mod expres și nici nu dă o motivare în această privință în deciziile ulterioare, există o încălcare de neînlăturat a dreptului la bună administrare și a dreptului la apărare în cadrul unei proceduri administrative, care nu mai poate fi remediată în procedurile judiciare, întrucât în împrejurările din acțiunea principală persoana interesată avea numai în primă instanță posibilitatea de a face dovada obiecțiilor referitoare la clasificarea tarifară a mărfii prin adresarea de întrebări unui expert independent?"

Cu privire la trimiterea preliminară

- 36 Potrivit unei jurisprudențe constante, procedura instituită prin articolul 267 TFUE este un instrument de cooperare între Curte și instanțele naționale cu ajutorul căruia Curtea furnizează acestora din urmă elementele de interpretare a dreptului Uniunii care le sunt necesare pentru soluționarea litigiilor asupra cărora urmează să se pronunțe (a se vedea în special Hotărârea din 16 iulie 1992, Meilicke, C-83/91, Rec., p. I-4871, punctul 22, și Hotărârea din 27 noiembrie 2012, Pringle, C-370/12, punctul 83).
- 37 În cadrul acestei cooperări, instanța națională sesizată cu soluționarea litigiului se află, în raport cu particularitățile cauzei, în poziția cea mai potrivită pentru a aprecia atât necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și relevanța întrebărilor pe care

le adresează Curții (a se vedea în acest sens printre altele Hotărârea din 16 iulie 1992, *Lourenço Dias*, C-343/90, Rec., p. I-4673, punctul 15, și Hotărârea din 21 februarie 2006, *Ritter-Coulais*, C-152/03, Rec., p. I-1711, punctul 14).

- 38 Nu este mai puțin adevărat că, în cazul în care este necesar, Curtea are competența de a examina condițiile în care este sesizată de către instanța națională, în scopul de a-și verifica propria competență și în special de a determina dacă interpretarea dreptului Uniunii solicitată are legătură cu realitatea și cu obiectul litigiului principal, astfel încât Curtea să nu fie pusă în situația să formuleze opinii consultative cu privire la chestiuni generale sau ipotetice (a se vedea printre altele în acest sens Hotărârea din 16 decembrie 1981, *Foglia*, 244/80, Rec., p. 3045, punctele 18 și 21, precum și Hotărârea din 30 septembrie 2003, *Inspire Art*, C-167/01, Rec., p. I-10155, punctul 45). În cazul în care se constată că întrebarea adresată este în mod vădit lipsită de relevanță pentru soluționarea acestui litigiu, Curtea trebuie să declare că nu este necesar să se pronunțe asupra fondului (a se vedea printre altele Hotărârile citate anterior *Lourenço Dias*, punctul 20, și *Ritter-Coulais*, punctul 15, precum și jurisprudența citată).
- 39 Or, rezultă în speță din observațiile scrise prezentate Curții și din răspunsul instanței de trimitere la cererea de lămuriri care i-a fost adresată de Curte că, prin hotărârea din 5 iulie 2012, *Varhoven administrativen sad* a anulat hotărârea menționată la punctul 29 din prezenta hotărâre, precum și decizia de notificare.
- 40 Potrivit explicațiilor furnizate de instanța de trimitere în răspunsul la această cerere de lămuriri cu privire la efectul asupra litigiului principal al anulării deciziei de notificare și astfel cum rezultă din textul acestei hotărâri, care este anexat la răspunsul menționat, *Varhoven administrativen sad* a statuat printre altele că clasificarea tarifară reținută de *Nachnik na Mitnitsa Stolichna*, care fusese menținută de *Administrativen sad Sofia-grad*, era eronată având în vedere elementele de probă și expertizele depuse la dosar. Cu privire la acest aspect, *Varhoven administrativen sad* a considerat că elementele reținute de *Administrativen sad Sofia-grad* nu erau susținute, nici de probele furnizate, nici de concluziile din raportul expertului judiciar.
- 41 În acest răspuns, instanța de trimitere a indicat și că îi revine sarcina de a se asigura că sunt respectate normele procedurale care condiționează legalitatea deciziei de executare, printre care în special cea referitoare la notificarea existenței unei „datorii neachitate”, în sensul articolului 211a din ZM, prin decizia de notificare.
- 42 În ședința din fața Curții, *Nachnik na Mitnitsa Stolichna* a admis că, din cauza anulării sale de către *Varhoven administrativen sad*, decizia de notificare nu mai există în ordinea juridică bulgară.
- 43 În plus, în aceeași ședință, *Stoilov* s-a referit la o decizie de încetare a executării creanțelor publice, emisă de autoritatea publică de executare la 24 septembrie 2012. Prin această decizie s-ar fi încetat procedura de executare silită inițiată în conformitate cu decizia de executare. Deși a contestat validitatea sa, *Nachnik na Mitnitsa Stolichna* nu a negat existența unei astfel de decizii.
- 44 În aceste condiții, indiferent dacă procedura de executare silită efectuată conform deciziei de executare a încetat sau nu a încetat, rezultă, în orice caz, din considerațiile anterioare că, după cum arată avocatul general la punctul 16 din concluzii, instanța de trimitere nu va mai trebui, pentru a soluționa litigiul principal, să adopte o decizie care să ia în considerare răspunsul pe care Curtea l-ar da la întrebările adresate, în cazul în care ar trebui să răspundă la acestea.
- 45 Astfel, după cum a precizat instanța de trimitere în răspunsul său la cererea de lămuriri adresată de Curte, decizia de notificare a fost anulată în totalitate de *Varhoven administrativen sad*, iar existența acestei decizii constituie, după cum s-a indicat deja la punctul 41 din prezenta hotărâre, o condiție procedurală pentru adoptarea deciziei de executare.

- 46 În aceste condiții, trebuie considerat că prezenta cerere de decizie preliminară nu mai privește o interpretare a dreptului Uniunii care răspunde unei necesități obiective a instanței de trimitere pentru a adopta decizia sa (a se vedea prin analogie printre altele Hotărârea din 9 octombrie 1997, Grado și Bashir, C-291/96, Rec., p. I-5531, punctul 16). Astfel, în lipsa unui obiect, această cerere nu permite să se deducă acele elemente de interpretare a dreptului Uniunii pe care instanța de trimitere ar putea să le aplice în mod util pentru a soluționa, în funcție de dreptul Uniunii, litigiul aflat pe rolul său (a se vedea printre altele în acest sens Hotărârea din 16 septembrie 1982, Vlaeminck, 132/81, Rec., p. 2953, punctul 13).
- 47 Desigur, în răspunsul său la cererea de lămuriri adresată de Curte în ceea ce privește efectul asupra litigiului principal al anulării deciziei de notificare, instanța de trimitere a considerat că autoritățile vamale pot adopta noi decizii cu același conținut ca deciziile de notificare și de executare. Totuși, chiar presupunând că această situație s-ar regăsi în continuare în speță, în pofida hotărârii din 5 iulie 2012 a Varhoven administrativen sad, trebuie arătat că a răspunde la întrebările adresate în astfel de condiții ar echivala cu furnizarea unei opinii consultative cu privire la chestiuni ipotetice, contrar misiunii atribuite Curții în cadrul cooperării jurisdicționale instituite prin articolul 267 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 februarie 1983, Robards, 149/82, Rec., p. 171, punctul 19, Hotărârea Meilicke, citată anterior, punctul 25, și Hotărârea din 21 martie 2002, Cura Anlagen, C-451/99, Rec., p. I-3193, punctul 26).
- 48 În lumina tuturor considerațiilor de mai sus, trebuie constatat că nu este necesar să se răspundă la întrebările adresate de instanța de trimitere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 49 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară și hotărăște:

Nu este necesar să se răspundă la întrebările adresate de Administrativen sad Sofia-grad (Bulgaria).

Semnături